

MELDURIN

Myndir: Rúni Jacobsen

Johan í Kollafirði greiðir frá, at ætlanin er, at fólk skulu byggja sína egnu íbúð. Hann fer sjálvur at gera beinagrindina klára inn í einum av fjósunum, men so er tað upp til fólk sjálvi at fullføra íbúðina, at byggja sítt reiður.

– Trillibøran er okkara magiska kort, siga tey bæði. Her kunnu vit bjóða fólki tann vanliga gerandisdagin, ruddaðum fyri stovnskensluni. Heim er lyklaorðið í at blíva frískur aftur. Um onkur kemur til okkum, skal hann eisini føla seg heima.

Men hava Johan í Kollafirði og Rakul Dalsgaard so funnið teirra heim nú?

– Nú er Rakul endiliga komin heim, svarar Johan Dalsgaard. Eg bygd henni eina smáttu fyrst. Hana dámdi henni væl, men støðugt tosaði hon um, at hon líka mátti ein túr heim, tað vil siga til mammu sína. So bygd eg henni ein bóndagarð í Fámara, men aftur har, so mátti Rakul líka ein túr heim, til mammu. Men nú havi eg fleiri ferðir fangað hana í at umtala hendan bóndagarðin sum okkara heim, hóast vit ikki hava búð her leingi.

– Tað hoyrir eisini við til søguna, sigur Rakul Dalsgaard, at Johan hevur grenjað minni enn nakrantíð fyrr, síðani vit komu higar. Hann er ikki longur ein grumpy old man. So hann man eisini

vera komin heim, sigur Rakul Dalsgaard.

Tað er enn dreymurin um eitt friðskjól, sum drívir verkið.

– Nú vil eg verða sum hasin har, sum átti fjósið, har Frelsarinn varð føddur, hvussu var tað hann æt, spyr Johan. Hóast eg haldi meg kenna Bíbliusøgurnar hampiliga væl, eri eg honum svar skyldugur.

– Ja, nemliga, eingin veit hvussu hann æt, tað er poengið. Men tað var hann, sum legði stað til, so at okkurt stórt kundi henda. Vit ynskja at hava opnar hurðar

her, og so hendir tað, sum hendir, av góðum, glaðum, rúsfriðum, almindiligum, gammeldaws lívið.

– Vit droyma um at skipa fyri festivalum, vit droyma um at hava eina ríðihøll, vit droyma um at byggja íbúðir í fjósinum. Vit hava eitt stórt tún, har vit ætla at seta hátalararnar hjá Johan upp og spæla tónleik allan dagin. Møguleikarnir eru nógvir og onkrar av hallunum eru rættliga stórar, so har kann nógv gerast burturúr. Dreymunum skortar ikki. So fáa vit at síggja hvat tað heila endar við, sigur Rakul.

Tey vita ikki enn, hvat framtíðin hevur at bjóða.

– Tað stuttliga í Fámara var, at eg byrjaði bara við tí, eg hevði fyri hondina. So eg byrjaði við at sópa gólvið. Harfrá mentist tað so til show og bussar og ferðafólk og djór og alt møguligt. Søgan verður tann sama her, sigur Johan í Kollafirði.

Rakul og Johan Dalsgaard gleða seg til várið, tá messurnar byrja aftur. Tey ætla sær at keypa nøkur húsdjór til garðin. Rakul vil hava ein grís ella tveir, Johan vil hava eitt esil. Fleiri fruktberandi trø standa á garðinum, so sum

súreplatrø og perutrø, og tey fara at royna at sáa ymisk kornsløg, so bóndagarðurin kann vera mest møguligt sjálvberandi.

Jóhan í Kollafirði vónar eisini, at gongd kemur á radiofjasið, sum hann sjálvur nevnr tað.

– Radiofjasið hevur verið eitt úrslit av mínum yvirskoti, men tað hevur jú manglað seinastu tíðina. Vónandi fer yvirskotið at koma aftur, nú vit koma í gongd her á Stjernekilde. Umstøðurnar eru góðar, og vit vóna eisini at gera meiri við sjónvarpsupptøkur. Vit hava millum annað ætlanir um at gera ein jólakalendara komandi ár. Bóndagarðurin er eitt perfekt leiktjald til tess, siga tey bæði. Tey siga eisini, at heilt skjótt fer fyrsti filmurin frá Stjernekilde at koma, sum verður um leitanina eftir bóndagarðinum, og hvussu fyrstu dagarnir á garðinum hava verið.

Rakul og Johan fegnast um tann stóra stuðulin, tey uppliva úr Føroyum. Tey merkja væl, at fólk fylgja við og vísa áhuga fyri tí, sum hendir og tað tykist, sum fleiri gleða seg til næsta kapittul.

– Vit hava longu fingið fyrspurningar frá fólki, ið gjarna vilja sleppa at búgva her hjá okkum. Talan er um fólk, ið búgva á sambýli í Føroyum og avvarðandi hjá øðrum, ið tørva hjálp. Tey eru spent og gleða seg at síggja, hvat vit hava at bjóða, sigur Rakul. Ætlanin er tó at fáa eitt samstarv í lag við danskar kommunur og kanska eisini føroyska almannaverkið, soleiðis at tey á Stjernekilde kunnu taka ímóti teimum, sum hava tørv á einum friðskjól.

– Hetta hevur verið ein langur túrur, sum vónandi er liðugur nú. Nú byrjar nakað nýtt, siga tey bæði.